

1/12 Prædiken til 1. søndag i advent 2019. Lukas 4,16-30.

1. søndag i advent har farven hvid. Hvid er festens farve i kirkeåret. Juledag er f.eks også hvid. Og påskedag. De næste 3 advents-søndage frem mod jul bliver lilla – violette.

Det er bodens farve – eftertankens og besindelsens farve. Hvor vi tænker os om og overvejer, hvordan vi bedst kan vente på julen og dens glæde. Advent handler om at vente. Advent handler om at vente på dét, der skal komme; glæden i julen. Advent er at vente på ham, der skal komme og forløse vores håb og længsler: Jesus.

Altså: 1 hvid søndag i festens tegn og 3 violette søndage i alvorens tegn. Understreget af de lilla bånd på kirkens adventskrans. Og selvfølgelig er begge dele til stede på én

gang: ingen glæde uden alvor. Ingen alvor uden glæde. Fællesnævneren er: forventning.

For mig at se handler begge adventstidens farver: hvid og lilla, om forventning.

”Forventningens glæde er den største”, siger vi med et lidt fortærsket udtryk. Men dén sandhed er der i det, at forventning altid har en dybde i sig, fordi forventning altid er tæt forbundet med vores længsler og håb. Adventsfarven lilla har en dybde. Farven lilla er dyb.

I 80’erne læste mange af os bogen ”Farven lilla” af Alice Walker, eller vi så Steven Spielbergs filmatisering af samme navn. En sort kvinde i sydstaternes USA skriver breve til Gud og til sin søster om et hårdt og ubarmhjertigt liv i et ufrivilligt ægteskab, efter en svær barndom med fattigdom og misbrug. Og selvom det hele egentlig følte drænet for håb og godhed, så husker jeg de sprækker af håb og mod, og også humor, der alligevel var. Og Gud var én, man kunne samtale med og læsse af på. Som kvinden Celie skriver i bogens første brev, til søsteren Nettie: ”Du må hellere lade være med at sige det til andre end Gud. Det ville slå din mor ihjel”. Gud kan vi aldrig slå ihjel. Hvad Han end må lytte til af vores kvaler. Det er på en alvorlig og dyb baggrund, vi skal forstå adventstidens både hvide og lilla farvespil.

Adventstiden starter med den hvide festfarve i dag, 1. søndag i advent. Og efter de kommende 3 lilla adventssøndage, hvoraf den sidste er den 22. december, bliver vi klar til allerede et par dage efter, når julen endelig er der, at trække i de hvide festklæder igen.

Hvordan fortæller Det Ny Testamente om dette md adventstidens blanding af forventningens glæde og den dybereliggende alvor bagved? Det gør det ny Testamente ved at lade Jesus besøge sin barndomsby. For alting var ikke lutter idyl, da Jesus skulle holde sin første prædiken – kan man godt kalde det – i sin hjemby Nazareth. Nazareth var dengang mildt sagt ikke en by, som en tilrejsende ville skrive hjem om, i lange, begejstrede breve. Nazareth var et hul i jorden, udkants Israel. Det er én af Guds forunderlige pointer, at Jesus skulle vokse op dér.

Men på dét her tidspunkt er Jesus blevet lidt af en berømmethed, for han har udført nogle helbredelser og mirakler i Kapernaum. Nu er Jesus tilbage i sin hjemby, og han går ind i synagogen og læser op fra Esajas’ Bog i jødernes Bibel, som vi kalder Det Gamle Testamente. Det er netop Esajas’ Bog, der forudsiger Jesu komme. Og så læser Jesus op. Han finder et sted, hvor der netop står, at festens farve skal komme til verden på baggrund af den dybe eftertankes farve:

”Herren har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren”.

Det lyder flot! sagde tilhørerne i synagogen til hinanden. Superfint programskrift! Vores bysbarn, Josefs søn, kan bare gå i gang med at helbrede og gøre mirakler! Det er godt at have en kendt i nabolaget!

Ej, nu kommer der altså lige noget i en helt anden boldgade, men jeg kan ikke lade være med at citere fra et digt fra den nye digtsamling af Yahya Hassan – som man kan mene om, hvad man vil, men prøv lige at høre, hvad han siger om, hvordan hykleriet kan trives, her hos de intellektuelle på Østerbro i København:

... DE INTELLEKTUELLE HAR ALLE SAMMEN SOMMERHUIS / OG DE ER BANGE FOR STORMSKADER / DE BOR

PÅ ØSTERBRO / OG PLAGES AF BANDEKONFLIKTEN PÅ NØRREBRO / DE VANDER KARTOFLERNE I RÆKKERNE / OG PISKER BØRNENE MED IDYL / DE HILSER HELLER PÅ EN KENDT / END PÅ EN BEKENDT...

Der er langt fra Østerbro til Nazareth. Langt fra 2020 til år 30. Men i Nazareth hilste de også hellere på en kendt end på en bekendt dén dag, de jog Jesus ud af byen. De hilste begejstret på Jesus, fordi han var kendt. Ikke fordi han var Josefs søn. Men hvorfor jog de ham ud af byen? Fordi han sagde til dem, at Guds veje er kærlighedens veje. Uanset hvor kærligheden fører hen, så er det dér, Guds finger peger Jesus hen. "Gå dérhen"! siger Gud til Jesus. Ikke bare til en kendt, ikke engang bare til en bekendt. Men også til en ukendt, til enken i Sarepta i Sidons land, uden for enhver komfortzone. Ramt af tørken, ligesom alle de kendte. Men det var hende, der blev hjulpet.

Og gå hen til den ukendte syrer Na'aman, som var syg, ligesom mange kendte var. Men det var ham, der blev helbredt. "Gå dérhen"! siger Gud til Jesus. "Kom herved til os"! kan vi så sige i en bøn til ham. På denne første søndag i advent. Med julens fest for øje, om godt og vel 3 uger.

Glædelig og dybfølt adventstid!

Amen.

Salmer:

78: [Blomstre som en rosegård](#)

87: [Det første lys](#)

80: [Tak og ære være Gud](#)

74: [Vær velkommen, Herrens år](#)

117: [En rose så jeg skyde](#)